

Jacqueline Wilsonová

VÁNOČNÍ PŘEKVAPENÍ

Ilustroval NICK SHARRATT

Vánoční překvapení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.bbart.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

Jacqueline Wilsonová

Vánoční překvapení– e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

❁ VÁNOČNÍ ❁
★ PŘEKVAPENÍ ★

Jacqueline Wilsonová

Ilustroval Nick Sharratt
Přeložila Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2017 Jacqueline Wilson Illustrations
© 2017 Nick Sharratt
All rights reserved.

Z anglického originálu *Hetty Feather's Christmas*
(First published by Doubleday,
Penguin Random House Children's, London 2017)
přeložila © 2018 Daniela Feltová
Redakce textu: Zuzana Řehořová
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5077-2 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-759-5166-3 (ePDF)

Věnováno Caroline

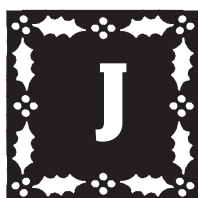
OBSAH

Předmluva	9
První kapitola	13
Druhá kapitola	29
Třetí kapitola	47
Čtvrtá kapitola	67
Pátá kapitola	87
Šestá kapitola	105
Sedmá kapitola	121
Osmá kapitola	141
Vánoční příloha	159

menuji se Hetty Featherová. Zajímalo by mě, jestli jste četli moje deníky. Ani nemůžu uvěřit tomu, že je někdo vydal. Jen si představte, že všichni ti vznešení lidé čtou skutečný příběh jedné pokorné chudé holky z nalezince. I když... mám-li být upřímná, nikdy jsem moc pokorná nebyla. Přísným vrchním sestrám v nalezinci jsem dávala pěkně zabrat. A od té doby, co vystupuji na jevišti, jsem docela slavná. Škoda, že mě nemůže vidět maminka!

Určitě pro ni bylo hrozné, když mě musela odložit do nalezince. Byla jsem tam devět dlouhých let, až do svých čtrnácti. Všichni jsme tam pravidelně dostávali jídlo, ale hladověli jsme po lásce. I když jsme chodili

slušně oblečení ve stejných hnědých uniformách, nikdy nás nezahřálo vřelé objetí. Byl to neuvěřitelně monotónní život, jeden den se nelišil od druhého, snad jen s výjimkou nedělí, kdy jsme chodili do kaple, a Vánoc, kdy jsme dostávali penci a pomeranč.

Jedny Vánoce však byly ještě výjimečnější. Budu vám teď o nich vyprávět. Psal se rok 1888 a mně bylo dvánáct...

Hetty Featherová

**PRVNÍ
KAPITOLA**

zbudila jsem se a hned jsem sáhla pod polštář, jestli se mi to snad jen nezdálo. Ne, byl tam – malý převázaný balíček, který se mi vešel do dlaně jedné ruky. Přejela jsem prsty po obrysu toho, co ukrýval tlustý hnědý papír. Bylo těžké poznat, co to je. Na jednom konci to mělo trojúhelníkový tvar lemovaný jakýmsi vzorkem. Pod tím bylo pár výstupků a uprostřed jeden větší. Nedokázala jsem uhádnout, co by to mohlo být.

Zkusila jsem strčit prst pod hnědý papír, ale dárek byl pevně zabalený a převázaný. *Mohla* bych ho utrhnout. Trvalo mi tak dlouho, než jsem usnula – pořád jsem sebou házela a obracela se ze strany na stranu

a každou chvíli jsem strčila ruku pod polštář, jestli snad ten vzácný balíček nezmizel. Nakonec jsem přece jen usnula, nejspíš na několik hodin. Teď už *musel být* Boží hod vánoční.

Tolik, tolik jsem chtěla vědět, co je v tom balíčku. Kdybych ho však otevřela teď, už bych se neměla na co těšit na Vánoce. To čekání a přemýšlení, co by to mohlo být, tak nějak patřily k celé té radosti ze vzácného dárku.

Jedna dívka se na úzké posteli otočila a zamumlala něco ze spaní. Pár ostatních hlasitě oddechovalo a někdo chrápal jako zvíře. To byla určitě Sheila! Litovala jsem, že není možné ji vzbudit a zároveň nechat spát, aby se slyšela. Umřela by hanbou. Nikdy mi to nevěřila, když jsem jí říkala, že chrápe. Její nohsledka a patolízalka Monika jí tvrdila, že nechrápe, přestože spala hned vedle ní a její postel se při tom chrápání musela celá otrásat.

Nebylo slyšet žádné vzdychání, žádný šepot, žádné tlumené vzlykání. Dívky tvrdě spaly. Představila jsem si všechny, kdo teď v nalezinci spí – svou nevlastní sestřičku Elizu na opačném konci chodby v pokoji malých holčiček, nevlastního bratra Gideona ve druhém křídle nalezince v pokoji velkých kluků. Zastesklo se mi po něm a bolelo mě, že je tak daleko, ačkoli je ve skutečnosti jen kousek ode mě. Můj druhý nevlastní bratr Saul byl ještě vzdálenější. Ležel tiše a nehybně v hrobě

za kaplí. Nebo mu možná narostla křídla a odnesla ho vzhůru do nebe. Doufala jsem v to, přestože za jeho života, když jsme spolu žili v chalupě na venkově u našich pěstounů, drahé matky a otce, jsem si často přála, aby si ho odnesl čert.

Teď jsem se z toho úplně zpotila hanbou navzdory tomu, že byla chladná noc a já jsem měla jen tenkou příkrývku. Vrchní sestra Bottomlyová nám každému povolila jen jednu příkrývku, ačkoli byl venku sníh a vodovodní potrubí bylo zamrzlé. Když mě jednou zavolala do svého pokoje, zahlédla jsem její postel. Byly na ní dva tlusté polštáře a několik příkrývek a přehozů.

Představila jsem si ji, jak teď leží na zádech s pomačkaným nočním čepcem na hlavě a s otevřenou pusou, ze které jí stéká slina. Možná spí s rákoskou v ruce, aby mohla i ve snu potrestat nějaké zlobivé dítě. Jak jsem ji nenáviděla! Vždycky jsem jí pohrdala, dokonce ještě víc než vrchní sestrou Prasečí hlavou, která na nás dohlížela, když jsme ještě byly malé. Nenáviděla jsem ji za to, že vyhodila Idu, mou nejdražší maminku. Připadalo mi, že není hřích přát *jí*, aby si ji odnesl čert. Ten by se jí však určitě vyhnul na sto honů.

Pak jsem zaslechla, jak odbíjejí hodiny na kapli: *raz... dva... tři*. Čerstvým nočním vzduchem se to neslo jasně a zřetelně.

Byla taková zima! Schovala jsem si ledové nohy do noční košile a objala si je rukama. Kdyby mě tak mohl

obejmout a zahřát někdo jiný. Když jsem byla malá, vlezla jsem si vždycky do postele k Jemovi. Ze spaní zabrblal, že bych měla jít do své postele, ale pak mě jeho silné ruce pevně stiskly. Otřel si bradu o moje rozčuchané rezavé vlasy a to mě tak uklidnilo, že jsem okamžitě usnula.

Když jsem zjistila, že Ida je moje vlastní matka, vkradla jsem se za ní do kuchyně, kdykoli to bylo možné, a pokud jsme měly naprostou jistotu, že jsme samy, sedla si na lavici a poklepala si na nohy. Posadila jsem se jí na klín a přitulila se k ní jako miminko, přestože jsem rychle rostla. Byla jsem však drobná a hubená, tak doufám, že jsem maminku moc nemačkala.

„Jsi lehounká jak víla,“ mumlala mi do vlasů. „Nemůžu se nabažit toho, že tě můžu chovat na klíně. Když si vzpomenu na všechny ty roky, co jsem byla bez tebe. Bylo to tak těžký.“

Teď je to ještě těžší, protože vím, že je to moje maminka, a protože se tak milujeme. Byla by mohla pracovat v kuchyni nalezince dodnes, nebýt toho, že mě Sheila sledovala, a vrchní sestry Bottomlyové, která pak mámu vyhodila. Prý je moje maminka podlá lhářka a podvodnice! Když se bránila, že lhala jen proto, že mě miluje a chtěla mi být nablízku, vrchní sestra jí řekla, že je padlá žena a nemá právo na své dítě, jelikož se narodilo v hříchu.

„Tak dobře, potrestejte *mě*, když musíte – ale proč

upíráte Hetty mateřskou lásku? Je to jen nevinný dítě. Nemůže za to, že se narodila jako nemanželská,“ protestovala statečně maminka.

„Hetty Featherová je rudovlasé símě Satanovo, svévolná čertice, která potřebuje pořádně zkrotit,“ prohlásila vrchní sestra.

A za těch posledních osmnáct měsíců mě krotila tak, že mi to stačí na celý život. Jenže já mám kromě ohnivých vlasů i ohnivou povahu a ona nikdy, nikdy nemůže změnit moje city.

Nemůže změnit ani maminku. Ta musí pracovat stovky mil daleko a už se vůbec nesmíme stýkat, ale slečna Smithová nám dělá tajnou listonošku. Maminka mi posílá krátké dopisy, protože psaní jí dělá trochu potíže, ale ačkoli jsou zprávy kraťounké – *Nejdrašší Hetty, mám Tě moc a moc ráda a moc se mi po Tobě stejská, Tvoje vlastní maminka* –, pro mě jsou krásnější než sonety od Shakespeara.

Všechny dopisy mám schované. Znovu a znovu je rozkládám a skládám a převazuji stuhou. Z těch nejkrásnějších z nich jsem si udělala malinké smotky a strčila si je do polštáře. Představuji si, že v noci, když spím, mi šeptají do ucha slůvka lásky.

Já mamince posílám dlouhé dopisy psané velkými písmeny, aby je mohla snadno přečíst. Slečna Smithová mi dává dopisní papíry, jenže ty mi občas dojdou, a pak si musím vytrhnout list ze svého deníku. I ten mám od

slečny Smithové. Stala se mou drahou přítelkyní, opravdovou kmotřičkou vílou.

Nemohla jsem se v té tmě ubránit úsměvu při představě slečny Smithové oblečené do nadýchaných taftových šatů, s křídly a čarovnou hůlkou v ruce. Ve skutečnosti je to mohutná šedovlasá dáma s dlouhým koňským obličejem. I když ji mám moc ráda, nikdy bych o ní neřekla, že je hezká nebo pohledná. Je však hodná a laskavá a ke mně je velice, velice štědrá.

Teď, když se stala členkou správní rady nalezince, ji vídám docela často. Včera, na Štědrý den, nás navštívila v doprovodu podsaditého mladíka, který nesl velký, hrozivě chřestící kufr. Byli totiž v bance vybrat pence pro všechny nalezence. Nechala mladíka v kuchyni, aby se posilnil skleničkou nějakého alkoholu, a řekla, že vlastně může udělat rychlou inspekci domu, když už tam je.

Z toho nápadu se vrchní sestra Bottomlyová určitě roztrásla strachy. Před několika lety jsme my starší nalezenci odhalili, že prodává polovinu jídla a většinu vlny a lnu, které se do nalezince posílají na naši výživu a ošacení. Vsadím se, že si dělala zálusk i na ty pence.

Obezřetně vodila slečnu Smithovou po domě a na nás, které jsme vzdychaly nad látáním ponožek, vrhla varovný pohled.

„Je praktické, že se děvčata naučí úhledně vyspravovat ponožky, ale je to taková monotónní práce,“ řekla

slečna Smithová. „Možná bychom mohly nechat látání ponožek na těch menších dívkách a zkusit, jestli by ty starší nezvládly nějaké opravdové šití. Kdyby se mi podařilo pro nalezinec opatřit jemné plátno a bílé vyšívací hedvábí, mohly by si ušít například pěkné spodní prádlo.“

Překvapeně jsem trhla hlavou a několik dívek se píchlo do prstu. Nikdy, ale opravdu *nikdy* jsme nedostaly spodní prádlo. Tuhá hnědá látka, z níž byly ušité naše uniformy, nám dřela holé tělo. Vlastně jsme ani pořádně nevěděly, jak takové spodní prádlo vypadá, i když mně se mlhavě vybavovalo, jak moje starší nevlastní sestry tančily v pokoji osvětleném svitem měsíce v bílých košílkách a spodních kalhotách lemovaných krajkou.

„To je velice zajímavý nápad, slečno Smithová, ale vyšívání spodní prádlo by pro naše chovanky nebylo vhodné,“ odpověděla vrchní sestra se ztuhlým horním rtem. „Připravujeme je tu na to, že budou *sloužit*.“

„Já tu záležitost přednesu na příští schůzi správní rady,“ uzavřela debatu slečna Smithová. „A teď mi ukažte ty ponožky. Propáníčka, vypadají, že je na nich víc látaací nitě než vlny!“

Chodila mezi námi a prohlížela si naši práci. Když vrchní sestra pohoršeně mlaskla nad obrovskými stehy zaostalé Fredy, slečna Smithová vytáhla ze své kabely malý hnědý balíček a položila mi ho na klín.

„*Od Idy!*“ pošeptala mi.

Okamžitě jsem si ho zastrčila za výstřih šatů. Byla tam spousta místa. Mám zatím plochý hrudník, přestože některé dívky mého věku už začínají mít ženské tvary. Sheila je stejně plochá jako já, ale když v neděli chodíme do kaple a pak procházíme v zástupu před očima kluků, vypadá i ona docela vyspěle. Nosí totiž ponožky srolované pod šaty místo na nohou!

Celý zbytek dne jsem chodila s vystrčeným břichem, aby mi ten vzácný balíček nepropadl dolů na zem. Když jsme se večer modlily, schovala jsem si ho pod polštář – a tam také zůstal. Teď jsem ho pevně svírala v dlani.

Myslela jsem na máminy ruce, jak pečlivě balily dáreček do papíru a převazovaly ho provázkem. Předváděla jsem si ty pohyby a představila si ji tak živě, že to bylo, jako bych ji držela za ty její upracované dlaně a hbité drobné prsty. Myslela jsem na všechny chvíle, které jsme mohly strávit spolu, ale byly nám odepřeny. Ještě mě čekaly dva zatracené roky v nalezinci, než mě propustí, a ani pak nebudu mít dostatek svobody k tomu, abych ji mohla najít. Všechny dívky z nalezince se musely nechat zaměstnat jako služky, bydlet v cizím domě a být jim k službám od nevidím do nevidím.

Mohla jsem jen doufat, že mi slečna Smithová najde místo někde poblíž maminky, abychom se mohly vídat na ukradenou hodinku či dvě týdně. Nemuselo by to

ani být ve stejném městě. Ušla bych klidně deset mil, abych se mohla vidět s maminkou – třeba i dvacet. Šla bych tak dlouho, až by moje nohy byly jeden velký puchýř, jen proto, abych mohla prožít pět minut v její náruči. Tolik jsem po ní toužila, až jsem musela zavřít oči, aby mi z nich nevyklouzly slzy a nezmáčely polštář. Obrátila jsem se na bok a snažila se znovu usnout. Balíček jsem držela opatrně jako zachráněné ptáče a v duchu si zpívala, abych se uspala.

Celý týden jsme nacvičovali vánoční koledy pro dnešní bohoslužbu v kapli. Přezpívala jsem si celý repertoár a myslela na tu svatou Matku s požehnaným Děťátkem v chudé stáji, protože se v Betlémě pro ně nenašlo místo. Všechny děti z nalezince se narodily v podobných podmínkách – v chudobě a utajení. Naše maminky nás nejspíš milovaly stejně jako Panna Maria milovala Ježíška. Aspoň moje maminka určitě. Nemohla však najít žádnou práci, kde by si mě mohla nechat u sebe, a neměla manžela, který by nás živil. *Musela* mě odložit. Všichni jsme zůstali v nalezinci. Naše maminky klopýtaly pryč v slzách, zatímco my jsme vřeštěli ve studených rukou vrchní sestry. Doufala jsem, že jsem promočila svou plenku a počurala jí tu její bělostnou zástěru.

Konečně jsem usnula a zdálo se mi, že jsem zase miminko a ležím v maminčině náruči a že mi tři královny přinesly dary. Moje pěstounka Peg mi dala hadrovou

panenku, madame Adelina z pojízdného cirkusu ma-linké růžové šatičky s blýskavými flitry a slečna Smit-hová kožený zápisník, do kterého si budu moct psát své budoucí paměti.

Všechny mi zpívaly, ale jejich hlasy byly ostré, nepří-jemně vysoké a k tomu čím dál hlasitější – a pak jsem se vzbudila do ranního řinčení zvonce.

„Holky, vstávat!“ křičelo děvče, které mělo službu.

U každé dívky se zastavila, rozsvítila jí pahýl svíčky, aby viděla na oblékání, a popřála jí radostné Vánoce. Ozývalo se vzdychání, zívání a ospalé odpovědi. Přetáhla jsem si příkrývku přes hlavu, jen jsem si nechala malou mezírku, abych trochu viděla při blikajícím světle svíčky, rozvázala jsem provázek na balíčku a omotala si ho kolem zápěstí jako náramek. Potom jsem opatrně rozbalila hnědý papír. Dělal jsem to po-tichu, aby nešustil. Narazila jsem na krátký dopis vlo-žený mezi vrstvy papíru. Nadzdvihla jsem trochu příkrývku, abych ho mohla přečíst.

Drahá Hetty,

přeju Ti moc a moc veselí vánoce,
drahoušku. Štřádám a štřádám,
abysme spolu jednou mohli bidlet
v takovímhle domečku.

Š láskou Tvoje
maminka

Třesoucíma rukama jsem ten dopis sevřela a třináctkrát políbila slovo *maminka* – jeden polibek za každý rok mého života a k tomu jeden pro štěstí. Nakonec jsem rozbalila poslední kousek hnědého papíru a zůstala vyjeveně koukat.

Držela jsem maličký domek – dokonalý domeček vyrobený z naplaveného dřeva se střechou z mušliček místo tašek. Byly namalované načerveno a zdi domku pečlivě obílené. Na zdech byla tři zelená okna s kousíčky závěsů: modré kostkované v horních oknech, červený sametový v dolním. I dveře měly zelenou barvu a místo klepadla žlutý kamínek.

Náš malý domek, můj a maminčin. Nedokázala jsem zadržet slzy.

„Co tam děláš pod tou dekou, Hetty Featherová?“ zájímala se Sheila a stáhla mi ji z hlavy dřív, než jsem jí v tom stihla zabránit.

„Ona brečí!“ posmívala se mi Monika.

„To teda nebrečím!“ vyjela jsem naštvaně a popotáhla. Chtěla jsem schovat domeček pod polštář, ale nebyla jsem dost rychlá.

„Co to je?“ podivila se Sheila.

„Nic! Vypadni!“ Snažila jsem se ji chytit za ruku, ale byla tam první.

„Cože?“ Zdvihla domek do výšky, aby na něj mohly civět všechny holky z našeho pokoje. „To je hračka! Hetty dostala hračku!“

